

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Jana Passera v právní věci žalobkyně: **H. M.**, zastoupená JUDr. Tomášem Krejčím, advokátem se sídlem Brno, Špitálka 23b, proti žalovanému: **Celní ředitelství Brno**, se sídlem Brno, Koliště 21, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 6. 2007, čj. 29 Ca 25/2005 - 28,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Celní ředitelství Brno rozhodnutím ze dne 27. 10. 2004, čj. 12766-02/04-0101-21, zamítlo odvolání žalobkyně a potvrdilo rozhodnutí Celního úřadu Břeclav (dále též „celní úřad“) ze dne 12. 8. 2004, čj. 1024-17/04-0211-01. Posledně uvedeným rozhodnutím uložil celní úřad žalobkyni pokutu ve výši 5 000 Kč a sankci propadnutí zboží – tabák a lihoviny [§ 135 odst. 3 a 5 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném v době vydání tohoto správního rozhodnutí (dále jen „zákon o spotřebních daních“)], za jiný správní delikt (§ 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních), kterého se žalobkyně dopustila tím, že tyto lihoviny a tabákové výrobky prodávala na pronajatém místě včetně prodejních stánků v objektu, který byl zkolaudován jako tržnice.

Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně. V návrhu argumentovala tím, že žalovaný nesprávně vyložil pojem tržnice a zařadil pod něj objekt skladu bývalého cukrovaru Břeclav. Tento objekt je však stavbou trvalého charakteru, spojenou se zemí pevným základem ve smyslu zákona č. 50/1976 Sb., stavebního zákona a řádně určenou k prodeji zboží kolaudačním rozhodnutím ze dne 9. 12. 1994 čj. 2312/02/94/SI., kterým se povoluje změna užívání objektu pro účely tržnice. Nejedná se tak o vymezený, zastřešený, přístupný prostor, jak je definován pojem tržnice v ustanovení § 132 písm. e) zákona o spotřebních daních. Navíc z fotografické dokumentace vyplývá, že prodejní část objektu, kterou si žalobkyně pronajala, byla z celého objektu bývalého skladu cukrovaru oddělena svislými a stropními

konstrukcemi, nejde tedy o prostor sestavený z pultů a stánků – tržnici. Pojem tržnice dále nelze ztotožňovat se stavebním objektem dle stavebního zákona, určeným kolaudačním rozhodnutím k prodeji zboží. Pokud by měl zákonodárce úmysl omezit prodej tabákových výrobků a lihovin i v objektech a budovách trvalého charakteru, musel by použít pojem, stavba, objekt či budova, tedy pojmy uvedené ve stavebním zákoně nebo v jeho prováděcích předpisech.

Krajský soud žalobu rozsudkem ze dne 19. 6. 2007, čj. 29 Ca 25/2005 – 28, zamítl. V odůvodnění uvedl, že v případě objektu bývalého skladu cukrovaru se jedná o stavbu trvalého charakteru. Navíc však objekt splňuje podmínky pro zařazení objektu pod pojem tržnice dle zákona o spotřebních daních – jedná se o vymezený uzavíratelný zastřešený přístupný prostor, kde dochází k prodeji zboží na místech pronajatých k tomuto účelu. Objekt splňuje i další kritéria uvedená v § 132 písm. e) zákona o spotřebních daních – jde o variabilní prostor, účelově rozčleněný na pronajatá prodejní místa, která tvoří stánky či jednoduché objekty nebo obdobná zařízení.

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností. Z této stížnosti vyplývá, že uplatňuje důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Poukázala na to, že ač krajský soud v odůvodnění svého rozsudku uvedl, že „v některých případech může být hranice mezi kritérii pro pojmy tržnice a provozovna velmi úzká“, neshledal pochybení žalobce v jeho výkladu pojmu tržnice. Stěžovatelka dále dovozuje, že největší pochybení soudu spočívá v zařazení objektu, ve kterém vykonávala svou činnost, bez dalšího mezi tržnice. Krajský soud v podstatě jen převzal argumentaci žalovaného, aniž by celou věc důkladně přezkoumal. Objekt je dle stěžovatelky stavbou trvalého charakteru, která je spojená se zemí pevným základem ve smyslu zák. č. 50/1976 Sb., stavebního zákona a prováděcích předpisů, a která je zároveň řádně určena k prodeji zboží. Ve věci třeba využít jako důkazní materiál nejen kolaudační rozhodnutí, kterým byl vymezen účel užívání objektu jako tržnice, ale je nutno přezkoumat i faktický stav, tedy jak je objekt jeho vlastníkem či nájemci využíván, jaký charakter mají konstrukce uvnitř (zda se jedná o stánky, pulty či je objekt rozdělen na prodejní prostory pevnými příčkami apod.), a jestli tedy nenaplnuje kritéria pro zařazení pod pojem „provozovna“. Ze správního spisu vyplývá, že kolaudačním rozhodnutím ze dne 9. 12. 1994, čj. výst. 2312/02/94/SI. byla povolena změna užívání objektu bývalého skladu cukrovaru Břeclav na tržnici. Dle názoru stěžovatelky stavební úřad při kolaudaci objektu na tržnici nevycházel z definice tohoto pojmu obsažené v zákoně o spotřebních daních. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 10. 10. 2007 uvedl, že v postupu soudu, který převezme argumentaci žalovaného, nelze bez dalšího spatřovat důvod, pro který by bylo možné kasační stížnosti přisvědčit. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 Afs 75/2005, ve kterém tento soud vyslovil názor, že pokud se krajský soud ztotožní s názorem žalovaného, nelze takový krok sám o sobě zapovědět, neboť je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo nevyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časové úsporné zdlouhavě a týmiž slovy říkat totéž. V daném případě dle žalovaného krajský soud takto postupoval. Ve svém rozsudku také krajský soud patřičně vyjádřil, proč považuje závěry žalovaného za udržitelné a jeho rozhodnutí z hlediska zákona za obhajitelné. Současně se krajský soud vyjádřil také k návrhům stěžovatelky na provedení dalších důkazů a vyložil, proč těmto požadavkům nelze vyhovět.

K vyložení pojmu tržnice žalovaný odkázal na žalobou napadená rozhodnutí správních orgánů a obsah spisu. Dále uvedl, že skutková zjištění učiněná správními úřady v průběhu

správního řízení byla dostatečná pro zjištění, že místo, kde bylo zabaveno zboží, naplňuje pojem tržnice podle zákona o spotřebních daních. Definiční kritéria stanovená tímto zákonem pro pojem tržnice jsou v daném případě naplněna.

Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Argumentace stěžovatelky, že krajský soud neshledal pochybení žalovaného ve výkladu pojmu tržnice, ač sám v odůvodnění uvedl, že lze připustit, že „v některých případech může být hranice mezi kritérii pro pojmy tržnice a provozovna velmi úzká“, není důvodná. Není možno připustit, aby byly věty obsažené v rozsudku vytrhávány z kontextu tohoto rozsudku. Uvedená věta je v rozsudku krajského soudu obsažena. Nachází se však v závěru podrobně zpracované argumentace, ve které se soud vypořádává s podřazením objektu bývalého skladu cukrovaru pod pojem tržnice. Soud zde sice připouští, že „v některých případech může být hranice mezi kritérii pro pojmy tržnice a provozovna velmi úzká“, zároveň však na základě uvedených argumentů konstatuje, že v daném případě je situace jednoznačná a objekt odpovídá pojmu tržnice.

Není důvodná ani námitka, že krajský soud pochybil a celou věc důkladně nepřezkoumal, pokud převzal argumentaci žalovaného. Touto otázkou se, jak uvádí také žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti, již Nejvyšší správní soud zabýval ve svém rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005 – 130 (dostupný na www.nssoud.cz). Z tohoto rozsudku vyplývá, že krajský soud má možnost se za uvedených podmínek (viz výše-argumentace žalovaného ve vyjádření ke kasační stížnosti) ztotožnit s argumentací účastníka a na jeho argumenty pouze odkázat. V daném případě však krajský soud ani takto nepostupoval. Ve svém rozsudku se pouze neztotožňoval a neodkazoval na argumentaci žalovaného. Naopak krajský soud sám přednesl ucelenou argumentační linii a uvedl svá stanoviska k řešeným otázkám. Je však možno podotknout, že se argumenty soudu s argumenty žalovaného z velké části shodují.

Nejvyšší správní soud dává za pravdu stěžovateli v tom, že stavební úřad při kolaudaci nevychází z definice pojmu tržnice obsažené v zákoně o spotřebních daních. Je však nutno dodat, že není vyloučeno, aby objekt zkolaudovaný jako tržnice, odpovídal také kritériím pro zařazení pod pojem tržnice podle zákona o spotřebních daních. Tak tomu bylo v daném případě. Ač se jedná o stavbu trvale spojenou se zemí, krajský soud po řádném přezkoumání věci správně zařazuje objekt pod pojem tržnice.

Nejvyšší správní soud považuje za nedůvodnou námitku stěžovatelky, že měl být posouzen také faktický stav objektu (jak je objekt fakticky využíván) a nikoli pouze vycházet z kolaudačního rozhodnutí, aby bylo možno posoudit, zda objekt nelze zařadit pod pojem provozovna dle § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních. Dle tohoto ustanovení je zakázán prodej tabákových výrobků a lihovin „na tržištích, v tržnicích a mimo provozovny určené k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu.“ Z toho vyplývá, že zařazení objektu pod pojem „provozovna“ vyžaduje, aby byl objekt takto určen kolaudačním rozhodnutím, tedy aby objekt splňoval technické, stavební a jiné parametry. V daném případě kolaudační rozhodnutí vymezilo účel užívání objektu jako tržnice. Pokud se týká podrobnější právní argumentace je možno odkázat na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v obdobných věcech, především ze dne 27. 9. 2006, čj. 2 Afs 118/2005 – 61, ze dne 23. 11. 2006, čj. 5 Afs 89/2005 – 54 a ze dne 26. 2. 2007, čj. 8 Afs 82/2005 – 54, vše publikováno na www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud shledal všechny stížní námitky nedůvodnými, a proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 *a contrario* ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.), soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. března 2009

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu